

Text > CLARA CENTENERA RIBAS és nascuda a Ger l'any 1989. Després d'haver-se llicenciat en belles arts (UB) s'ha dedicat al món artístic, educatiu i social, sempre a través de diferents projectes escènics, poètics i literaris tant individuals com, sobretot, col·lectius. L'any 2018 va publicar el seu primer poemari, *Migració al magma* (Edicions Tremendes).

Disset

Quan la porta de casa ja no és la porta de casa. Ja no ho és més. És una porta. Una porta tancada, un impediment. Reconec cadascuna de les seves ratllades; les cantonades d'on ha saltat el vernís, esberlades; la suavitat del pany, els jocs que demana la clau per encaixar i girar, i tinc la clau a la mà, però ja no és la meva clau, ni la meva porta. Aixeco el dit i premo el timbre. Quan no reconeixes el teu timbre des de fora és que ets a fora i el timbre, definitivament, sona a dins i mai no l'havia sentit des de fora, no. Fins ara. I l'he fet sonar. La relativitat del temps espanta. Tantes coses en el breu lapse d'uns segons. Molts batecs, massa respiracions. Neguit que m'empasso i esdevé pànic que esdevé cansament a cada plec del meu cos que esdevé un front arrugat, llavis tensos en el moment en què et sento les passes des de l'altra banda i la porta s'obre. La porta s'obre i alço la vista. Alço la vista. I per un moment. Podria. Però no. Pupilles allunyades com astres. Em pensava que no t'hi trobaria. Les paraules em cauen dels llavis estrepitoses, i provoquen una allau de silenci. I ens soterra el silenci mentre travesso la porta, el rebedor, la teva olor, el meu perfum. Comença el compte enrere. El pis és petit i no em cal córrer. Ho tenia tot preparat i no em cal córrer. Arribo al menjador. Carrego una tauleta i dues bosses. Dos minuts. Surto

per la porta, baixo les escales, obro el cotxe i ho deso al maleter. Sospiro. I penso a saltar al volant de nou i girar cua, penso a escopir-te paraules que em cremen, penso en, mentre travesso de nou el marc de la porta passant davant teu perquè tu continues allà, palplantat, absent; cinc minuts, quan et sento la mirada clavada a la nuca mentre agafo uns coixins i tres quadres i torno al rebedor. Surto per la porta, baixo les escales, ho encaixo al maleter. Nou minuts. Sospiro. El temps ens recorre a fuetades i només han passat nou minuts. Pujo, carrego abrics, sabons, espècies escales avall i ho encaixo al maleter; escales amunt i travesso la porta sense fer cas de tot allò que no dius; carrego, baixo i miro de trobar-li un lloc. Miro de trobar-me un lloc. Pujo travesso la porta agafo bosses plenes de llibres i baixo i pujo baixo esglaons onze minuts i dotze i més llibres torno a pujar i ja no t'hi trobo. Ets a l'habitació o la cuina o dins del remordiment que et corca per dintre, però jo ja he sortit de nou carregant mantes i un llum d'escriptori. El cotxe cada vegada més ple. El menjador, més buit. Catorze minuts. Sospiro i cremor als ulls. Els racons de la casa despullant-se penosament, com un *peep-show* forçós. Un a un, fragments d'una vida que semblava quasi perfecta, i ara pols, pèls de gat, mobles orfes. Pujo un cop més i tornes a ser allà. Mirades intermitents. Ja quasi estic. Eco. Passes amunt i avall. Braços cansats. La resta t'ho pots quedar tu. Disset minuts mentre baixo els darrers esglaons, tanco totes les portes del cotxe i engego el motor. Sospiro. El maleter carrega disset minuts que són mil vint segons que és una vida desconstruïda en objectes i els amortidors xerriquen, però jo ja tinc les mans al volant, els artells pàllids, la llengua recargolada dins la boca i, dins la boca, el crit. I el guardo, no el deixo anar. El guardo mentre la carretera se'm desplega davant dels ulls i cal que aguanti la mirada, cal que no la giri, que no miri enrere; si no, m'estimbaré. Disset minuts i entre aquelles parets ja no queda de mi ni aquest perfum que, deies, tant t'agradava.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.